

Πλίνθοι & κέραμοι Νο 4 στο χαρτί

Είπα να σας γράψω φέτος ένα παραμύθι... Ένα παραμύθι για ευέλικτη ζώνη, κακούς δράκους και ηρωικούς φύλακες. Ένα παραμύθι γεμάτο με θαυμαστά και περίεργα πράγματα που γίνονταν σε μια μακρινή χώρα της Ανατολής, την Ελλαδίτσα....

Η χώρα αυτή που λέτε, είχε το καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα του κόσμου. Τα παιδιά μάθαιναν τόσο καλά τα μαθήματά τους στο σχολείο που μόλις σχολούσαν από κει δεν έπαιζαν καθόλου αλλά πήγαιναν και σε άλλα σχολεία, φροντιστήρια τα έλεγαν, ή είχαν δασκάλους στο σπίτι για να τα διαβάσουν πάλι και πάλι.

Μιλάμε για τόσο ωραίες καταστάσεις που όλες οι άλλες οι χώρες ζήλευαν και για να εκδικηθούν την Ελλαδίτσα σε κάτι στατιστικές που κάνανε την έβγαζαν, επίτηδες, πάντα τελευταία μαζί με μια Ουγκάντα και ένα Ζαίρ. Αλλά τι ξέραν οι βάρβαροι από εκπαίδευση; Άλλωστε όλοι ήταν τόσο πολύ ευχαριστημένοι που 20 χρόνια δεν άλλαζαν τίποτε σ' αυτό το σχολείο.

...Μερικοί γραφικοί βέβαια όλο και κάτι μουρμουρίζαν αλλά ξέρετε τώρα, οι γραφικοί όλο μουρμουρίζουν και γκρινιάζουν...

Αυτό λοιπόν το σχολείο κάποιοι κακοί δράκοι απ' το πρωί μέχρι το βράδυ σκεφτόταν πως θα το χαλάσουν. Το γιατί μη το ρωτάτε... κακοί είναι πάντα θέλουν το κακό...

Χρόνια προσπαθούσαν, τη μια φορά με κάτι αξιολογήσεις, τρομερά πράγματα - εργαλεία του διαβόλου, την άλλη με κάτι περιγραφικές βαθμολογίες (ποιος τις θυμάται άραγε;) , την παρ' άλλη με κάτι ολοήμερα αλλά τίποτε δεν κατάφερναν και η μικρή Ελλαδίτσα όλο και προόδευε, όλο και πήγαινε μπροστά.... Τόσο μπροστά που η νεολαία της εκείνα τα παλιά χρόνια, τον 21ο αιώνα, θεωρούσε πως οι παπάδες και ο στρατός είναι η πρωτοπορία του κόσμου.

Πέρασαν τα χρόνια και ένα σκοτεινό βράδυ οι κακοί δράκοι βρήκαν το μεγάλο κόλπο. Αποφάσισαν να εφαρμόσουν την «ευέλικτη ζώνη».

Αυτή η ευέλικτη ζώνη ήταν κάτι το πολύ ύπουλο. Έδιναν, ακούς εκεί, στον κάθε δάσκαλο αυτής της χώρας το δικαίωμα για 2-3 ώρες τη βδομάδα να μην κάνει κατά γράμμα αυτό που του έλεγαν τα σοφά βιβλία αλλά να το ψιλοαποφασίσει ο ίδιος μαζί με τους μαθητές του. Ακόμα να προσπαθούν δάσκαλοι και μαθητές να μη βλέπουν τα πράγματα ξεχωριστά αλλά συνδεδεμένα το 'να με τ' άλλο ...και το χειρότερο... αυτά να γίνονται δουλεύοντας όλοι μαζί με κάτι κομμουνιστικά πράγματα τις ομάδες, καθισμένοι γύρω - γύρω στα θρανία και συζητώντας μεταξύ τους

και όχι ο ένας πίσω από τον άλλο. Μιλάμε για πολύ φρικτά πράγματα...

Ευτυχώς όμως που αυτή η χώρα εκτός από κακούς δράκους είχε και πολύ καλούς φύλακες που γρήγορα οσμίστηκαν το μεγάλο κόλπο και πρόταξαν τα στήθη τους υπερασπιζόμενοι τα ιερά και τα όσια.

Πρώτα ξεκίνησαν οι φύλακες με τις κόκκινες πανοπλίες τραγουδώντας ένα παιάνα που μιλούσε για μια «παιδαγωγική αυτονομία του συλλόγου διδασκόντων». Για να το μάθουν μάλιστα όλοι αυτό το τραγούδι ετοίμασαν ένα χαρτί που έλεγε αναλυτικά γιατί δεν αφήνουν την κακιά ευέλικτη ζώνη να περάσει και καρμπόν θα το τραγουδούσαν όλα τα σχολεία. Για τέτοια αυτονομία μιλάμε...

Ακόμα ανακάλυψαν πως όποιοι δάσκαλοι έκαναν αυτή την ευέλικτη ζώνη αφήναν κάτι άγρια πράγματα, πολυεθνικές εταιρείες λεγότανε, να μπουνε στα σχολεία και να τρώνε τα κακόμοιρα τα παιδάκια ενώ οι γονείς πλήρωναν υπέρογκα ποσά για μπογιές μαρκαδόρους και χαρτόνια. Σκέτη ιδιωτικοποίηση σας λέω... Το τελευταίο δε που ανακάλυψαν ήταν πως τα παιδιά θα κινδύνευαν στο δρόμο γιατί αυτή η σατανική ευέλικτη ζώνη έλεγε να βγαίνουν οι μαθητές και έξω απ' το σχολείο για παιχνίδι και μάθημα...

Λέγανε και άλλα πολλά, αλλά θα πρέπει να είσαι μεγάλος παιδαγωγός για να τα εξηγήσεις. Δυο θυμάμαι μόνο. Το πρώτο ήταν ένα πράγμα για το «περιεχόμενο της γνώσης» που σ' αυτή την ευέλικτη παθαίνει κάτι πολύ κακό και το άλλο ήταν για τον «κατακερματισμό της γνώσης» που μου άρεσε πολύ αλλά δεν το κατάλαβα. Δεν είμαι βλέπεις μεγάλος παιδαγωγός...

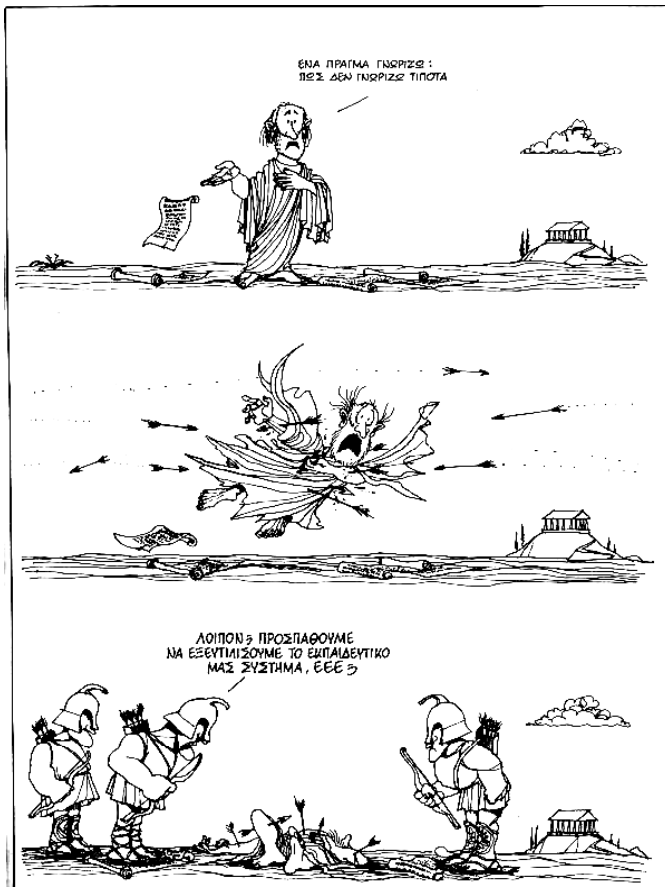
Ήταν και άλλοι φύλακες. Με πράσινες πανοπλίες. Παλιά αυτοί την ψιλοθέλαν την ευέλικτη, αλλά τώρα επειδή ο κακός είχε χρώμα μπλε θεώρησαν υποχρέωσή τους να βροντοφωνάξουν όχι!!! Στα παραμύθια βλέπεις γίνονται τέτοια θαυμαστά πράγματα. Τέλος οι φύλακες με τις μπλε πανοπλίες που είχαν πει παλιότερα αυτοί όχι, όταν ο κακός είχε χρώμα πράσινο, τώρα κάναν την πάπια. Άλλωστε μη φανταστείτε πως τους ένοιαζε και πολύ η ευέλικτη ζώνη. Καρφάκι δεν τους καιγόταν. Είχαν τη λύση για όλα τα προβλήματα της εκπαίδευσης δοκιμασμένη από αρχαιοτάτων χρόνων: «Πατρίς – θρησκεία - οικογένεια» και όλα πάνε πριμα.

Α! Ήταν τέλος και οι επιστημονικοί καθοδηγητές. Αυτή η χώρα είχε πολλούς επιστημονικούς καθοδηγητές που χρόνια τώρα έδιναν τα φώτα τους για την ανάπτυξη της παιδείας δουλεύοντας σκληρά. Κάποιοι, πολύ μεγάλοι επιστημονικοί καθοδηγητές, γράψαν βαθυστόχαστα άρθρα και αυτά που λέγαν στην αρχή

τ' αλλάζανε στο τέλος. Επίτηδες βέβαια το κάνανε για να μπερδέψουν τους κακούς. Κάποιοι μικρότεροι πέρναγαν στα σχολεία και έβγαζαν πύρινους λόγους πως τα στοιχεία που έχουν, που τα ξέρουν οι ίδιοι και η μάνα τους, λέγανε πως αυτή η ευέλικτη ζώνη είναι όλο προβλήματα. Το πιο τρομερό ήταν ένα «70% - 30%», ακριβώς δεν το θυμάμαι, πάντως ήταν πολύ κακό και έχει διαλύσει, μετά από έρευνα που έκαναν, τα εκπαιδευτικά συστήματα όλης της Δύσης. Σύστηναν δε πολύ προσεκτικές κινήσεις μην ταράζουμε την ανοδική πορεία της εκπαίδευσης στην Ελλάδα... και την ησυχία μας βέβαια.

Το παραμύθι έλεγε και άλλα πολλά. Μη σας κουράσω όμως. Στο τέλος, όπως ήταν φυσικό, και όπως γίνεται σε όλα τα παραμύθια, οι κακοί χάνουν και το σατανικό σχέδιο της ευέλικτης ζώνης πήγε κατά διαβόλου.... Νικήσαμε νίκη περιτράνη και ζήσαμε εμείς καλά και αυτοί καλύτερα...

...Μόνο μερικοί γραφικοί έμειναν κάτι να μουρμουρίζουν... αλλά ξέρετε τώρα, οι γραφικοί όλο μουρμουρίζουν και γκρινιάζουν...

Πολλές φορές συζητάμε για τις ελλείψεις εκπαιδευτικών στα σχολεία, το δε αίτημα «μαζικοί (sic) διορισμοί στη εκπαίδευση αποτελεί μόνιμο αίτημα στις διεκδικήσεις μας. Όπως και το 15% για την παιδεία έχει πάρει ένα μεταφυσικό χαρακτήρα, ανήκει στα «ιερά και τα όσια» του συνδικαλισμού. Όμως η πραγματικότητα είναι λίγο πιο πολύπλοκη από τα συνθήματα και τα ιδεολογήματα... Η είδηση που ακολουθεί είναι από την edra.gr και μπορεί να αποτελέσει αφετηρία για πολλές προεκτάσεις...

Τα Βραγκιανά είναι ένα χωριό στον ορεινό Δήμο Αχελούου του νομού Καρδίτσας, με λιγοστούς κατοίκους, ξεκομμένο κι απομονωμένο από τον άλλο κόσμο. Γνωστό σ' όλη την Ελλάδα έγινε όταν, πριν λίγα χρόνια, το επισκέφτηκε ο τότε πρωθυπουργός, Κ. Σημίτης κι επειδή δεν μπορούσε να φτάσει εκεί με επίγεια μέσα μεταφοράς - δεν υπήρχε ασφαλτοστρωμένος δρόμος - χρησιμοποίησε ελικόπτερο. Ε, λοιπόν, αυτό το εγκαταλειμμένο χωριό, ψηλά στα Άγραφα, έχει «κάτι» που αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία: Στο Γυμνάσιο που λειτουργεί με 11 μαθητές όλους, είναι τοποθετημένοι, ούτε λίγο ούτε πολλοί 40 καθηγητές! Βεβαίως, οι περισσότεροι από τους εκπαιδευτικούς δεν πατούν ποτέ το πόδι τους στο χωριό - κάποιοι μπορεί και να μην ξέρουν καν κατά πού πέφτει - αλλά αυτό δεν τους εμποδίζει να πληρώνονται κανονικά και να συγκεντρώνουν περισσότερα μόρια προϋπηρεσίας από τους άλλους συναδέλφους τους.

Το θέμα έφερε στη δημοσιότητα η βδομαδιάτικη θεσσαλική εφημερίδα «Περιφέρεια» και, όπως αποδεικνύεται, στο εν λόγω Γυμνάσιο είναι τοποθετημένοι 38 μόνιμοι καθηγητές - 7 φιλόλογοι, 6 Φυσικής Αγωγής, 6 Πληροφορικής, 5 μαθηματικοί, 5 Αγγλικής Γλώσσας, 4 θεολόγοι, 3 Γαλλικής Γλώσσας, 1 φυσικός, 1 Μουσικής - και δύο αναπληρωτές, από τους οποίους, αυτό το διάστημα, φαίνονται ότι διδάσκουν στο σχολείο μόνο 8 και οι υπόλοιποι είτε είναι αποσπασμένοι αλλού, είτε είναι αδειούχοι κλπ.

Και γεννάται το ερώτημα: «Τι έγινε και διορίστηκαν τόσοι καθηγητές στα Βραγκιανά;» Το «μυστικό» είναι ότι η θέση στο συγκεκριμένο σχολείο είναι προνομιούχος, καθώς η περιοχή έχει χαρακτηριστεί δυσπρόσιτη - το Γυμνάσιο Βραγκιανών είναι το μοναδικό στο νομό Καρδίτσας που έχει ενταχθεί στη λεγόμενη Γ' Περιοχή - κι όποιος εκπαιδευτικός τοποθετείται εκεί, ασχέτως πού διδάσκει, παίρνει σ' ένα χρόνο τα τετραπλάσια μόρια από τους άλλους συναδέλφους του που δεν είναι τοποθετημένοι σε δυσπρόσιτη περιοχή. Αυτό σημαίνει ότι ο «προνομιούχος» θα έχει τη δυνατότητα να ανέβει γρηγορότερα τα κλιμάκια της εκπαίδευσης, για να γίνει διευθυντής κ.ο.κ.

Υπήρχε επί ΠΑΣΟΚ, συνεχίζεται από τη ΝΔ

Βεβαίως, δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι το εν λόγω Γυμνάσιο χαρακτηρίστηκε δυσπρόσιτο, ούτε και ότι συγκεντρώνει πληθώρα καθηγητών. Είναι αποτέλεσμα της πολιτικής ρουσφετιού που εφαρμόζουν, σκανδαλώδικα και προκλητικά, οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Το φαινόμενο δεν είναι τωρινό. Εμφανίστηκε επί κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και είναι χαρακτηριστικό ότι σχετική καταγγελία υπήρχε από το 2003. Τότε, η παράταξη της ΕΣΑΚ - ΔΕ έθεσε το πρόβλημα σε συνεδρίαση της ΕΛΜΕ Καρδίτσας, σημειώνοντας ότι οι 24 καθηγητές που ήταν τοποθετημένοι στο Γυμνάσιο Βραγκιανών ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής του ρουσφετιού, που δημιουργεί διακρίσεις στους εκπαιδευτικούς και πρόσθετα προβλήματα στην εκπαίδευση. Όμως, οι άλλες παρατάξεις δε δέχτηκαν ότι υπάρχει πρόβλημα και, επί της ουσίας, συμφώνησαν με την κυβερνητική τακτική.

Με το που ήρθε η νέα κυβέρνηση της ΝΔ - και με υπουργό Παιδείας τον Σπ. Ταλιαδούρο, που εκλέγεται στην Καρδίτσα - συνεχίστηκαν τα ίδια, με πιο έντονους ρυθμούς. Έτσι, την περσινή χρονιά ο αριθμός των τοποθετημένων καθηγητών στο Γυμνάσιο Βραγκιανών ανέβηκε στους 28 και φέτος έφτασε στους 40!

Το πρόβλημα που δημιουργείται δεν είναι μόνο ότι η πολιτική του ρουσφετιού δημιουργεί διακρίσεις ανάμεσα

στους εκπαιδευτικούς, ωφελώντας κάποιους σε βάρος άλλων, αλλά και ότι μ' αυτό τον τρόπο δεν μπορεί να υπάρξει σωστός προγραμματισμός για την κάλυψη των αναγκών στην εκπαίδευση, με αποτέλεσμα σε κάποια σχολεία να υπάρχει πλεονάζον εκπαιδευτικό προσωπικό και άλλα να αντιμετωπίζουν μεγάλες ελλείψεις, που δεν τους επιτρέπουν να λειτουργούν ομαλά.

Αλλά, αυτό δε φαίνεται να προβληματίζει καθόλου τα υπουργεία Παιδείας των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, τα οποία, μέσω της ρουσφετολογικής πολιτικής, αποσκοπούν στην εξασφάλιση προσωπικών και κομματικών ψήφων, αδιαφορώντας αν επιδεινώνονται τα τεράστια προβλήματα της εκπαίδευσης...

Βρήκα στο αρχείο μου ένα κείμενο από το Indymedia Athens. Γράφτηκε για την παρέλαση της 25^{ης} Μαρτίου από τον Mr Goldmund την Τρίτη 24 Φεβρουαρίου 2004

Ανεβασμένη στην εξέδρα, για να κρύψει με το ύψος την ασπιμαντότητά της, η επίσημη μούχλα (Νομάρχες, Δήμαρχοι, στρατηγοί, παπάδες) καταδέχεται να χαιρετήσει πότε πότε βαριεστημένα αυτούς που περνούν μπροστά της υποχρεωμένοι από τους μπράβους της (δασκάλους κι επιλοχίες) ν' απονείμουν τιμές στρίβοντας το κεφάλι.

Ο κόσμος στριμωγμένος στην άκρη, πίσω από τα κορδόνια των χωροφυλάκων, περιορισμένος στο ρόλο του θεατή, χωρίς πρωτοβουλία, να βλέπει ένα θέαμα οργανωμένο από τους οργανωτές της καθημερινής καταπίεσης.

Να βλέπει τα παιδιά του, τους έφηβους των 18 και τα παιδιά των 6 χρονών, υποχρεωμένα να περπατούν στη γραμμή, σα μηχανές χωρίς σκέψη κι αισθήματα, στο φριχτό ρυθμό των ταμπούρλων, με το σώμα τους κλεμμένο από τη εξουσία, ηθοποιοί σ' ένα ρόλο σκηνοθετημένο από κακόγουστο σκηνοθέτη.

Να βλέπει να παρελαύνουν κορδωμένα αδιάντροπα τα σώματα ασφαλείας, αυτοί που τον έσφαξαν το 45 και το 73 και θα το ξανακάνουν το 83 ή το 90 και που εν τω μεταξύ χτυπούν σε κάθε του ενέργεια: συγκέντρωση, πορεία, απεργία, αγροτικό συλλαλητήριο.

Ν' ακούει το megάφωνο να ξερνάει ηλιθιότητες για μας τους Έλληνες, τον πιο γενναίο λαό του κόσμου, ενώ ένα άλλο megάφωνο στην Τουρκία λέει για τους Τούρκους τον πιο γενναίο λαό του κόσμου κι άλλα megάφωνα στην Αγγλία, Βουλγαρία, Αίγυπτο, Ταϊλάνδη, λένε για τους γενναίους Άγγλους, Βούλγαρους, Αιγύπτιους, Ταϊλανδούς, έτσι που κάποτε όλοι εμείς οι γενναίοι να βγάλουμε τα μάτια μας με γενναιότητα.

Με σημαιοστολισμένο υποχρεωτικά το σπίτι και το μαγαζί του με την ίδια σημαία που κυματίζει πάνω από φυλακές και στρατόπεδα κι αστυνομικά τμήματα, έτσι που κάθε σπίτι να γίνεται λίγο φυλακή και στρατόπεδο κι αστυνομικό τμήμα.

Για περάστε λοιπόν. Το κράτος προσφέρει στους υπηκόους του θέαμα για να εκτονωθούν με ταραταζούμ και ζήτω, να ξεχάσουν την άχαρη δουλειά και τις τιμές που ανεβαίνουν και να ξαναπάνε αύριο ανανεωμένοι να δουλέψουν για τ' αφεντικά τους. Και καλούκακού τους δείχνει τα πολυβόλα και τα

τανκ για να ξέρουν τι έχουν να αντιμετωπίσουν αν διαμαρτυρηθούν.

Η παγίδα έχει στηθεί: Πάμε στην παρέλαση να καμαρώσουμε το φίλο, τη φίλη, το γιο, την κόρη. Ο φίλος κι η φίλη από τη μεριά που αρχίζει να καμαρώνει λίγο κι αυτός, πέφτοντας έτσι στο λούκι. Και πέφτει ακόμα πιο πολύ όταν φροντίζει να περάσει με άγιογο βήμα μπροστά από τους επίσημους δίνοντας έτσι αξία σ' αυτούς που δεν έχουν.

Η παγίδα έχει στηθεί: Είμαστε όλοι Έλληνες, έθνος ηρωικό κι αγαπημένο, όλοι μαζί, αφεντικά κι εργάτες, αξιωματικοί και φαντάροι, χωροφύλακες και πολίτες, υπουργοί και ψηφοφόροι, πολεμήσαμε τους κακούς Τούρκους το 21 και θα το ξανακάνουμε αν χρειαστεί.

Να όμως που κάπου κολλάει το κόλπο.

Μερικοί γιουχάρουν όταν περνάει η αστυνομία, κάθε χρόνο και πιο πολλοί μαθητές το σκάνε από την παράταξη, κάθε χρόνο και λιγότεροι έρχονται να δουν αυτό το σοβινιστικό τσίρκο.

Γιατί το παραμύθι έχει παλιώσει πια. Το 73-75, χρόνια απεργιών, διαδηλώσεων, συγκρούσεων, διεκδικήσεων, η εξουσία τρομαγμένη έβγαλε από τη ναφθαλίνη τον τούρκικο κίνδυνο, μας έδειξε το μπαμπούλα, μας κάλεσε σε εθνική ενότητα και κατάφερε να ξεπεράσει την κρίση. Το ίδιο και έκανε το 65. Το ίδιο θα κάμει και στο μέλλον. Προς το παρόν συντηρεί με παρελάσεις το μικρόβιο του εθνικισμού.

Αυτοί που σε μια νέα και δυνατότερη επίθεση ενάντια στο κράτος έχουν να χάσουν τα πάντα και τίποτα να κερδίσουν, ξέρουν, (μια που παίζεται το τομάρι τους) ότι αργά ή γρήγορα αυτή η επίθεση θα γίνει, από αυτούς που δεν έχουν τίποτα να χάσουν, ενώ έχουν να κερδίσουν τα πάντα.

Ξέρουν πως αύριο ο κόσμος που σήμερα παρακολουθεί το θέαμα από τα πεζοδρόμια, θα ξεχυθεί στο δρόμο ζητώντας αυτό που του ανήκει.

Τότε ακριβώς (τι σύμπτωση) κάτι θ' αρχίσουν να γράφουν οι φυλλάδες τους για «τούρκικες προκλήσεις» κάτι θ' αρχίσει να παραμιλάει το χαζοκούτι τους για «παραβιάσεις του εναέριου χώρου» για «τεταμένες εξωτερικές σχέσεις» για «ανάγκη εθνικής ενότητας εν όψει του εθνικού κινδύνου».

Τι σημαίνει όμως έθνος;

Μήπως είναι μια έννοια που έχει σκοπό να κρύψει τις πραγματικές ταξικές διαφορές και να δημιουργήσει ψευτικές διαφορές ανάμεσα στους λαούς;

Τι κοινό έχουμε μ' αυτούς που ζουν σε βάρος μας;

Και τι κοινό έχουμε να χωρίσουμε με τους Τούρκους εργαζόμενους που αυτή τη στιγμή φυλακίζουν κι εξοντώνουν οι δολοφόνοι της Τούρκικης στρατιωτικής χούντας με την ευγενική ανοχή όλων των κυβερνήσεων του κόσμου;

Οι επαναστάτες του 21 ξεσηκώθηκαν ενάντια στο Σουλτάνο, τον αγά, το γενίτσαρο, το χαράτσι. Έχουμε και σήμερα από τα ίδια. Σήμερα σουλτάνοι είναι το κράτος, αγάς το αφεντικό, γενίτσαροι τα Μ.Α.Τ., χαράτσι οι φόροι. Και μουτήδες όσοι λένε: «τίποτα δεν αλλάζει» «δεν μπορείς να τα βάλεις μ' αυτούς» «γλύψε να προκόψεις».

Μετά το 21, οι φτωχοί αγρότες που νίκησαν το σουλτάνο βρέθηκαν με νέο εκμεταλλευτή στην πλάτη τους. Τους τσιφλικάδες, τους αστούς, τη βασιλική αυλή. Και τα νέα αφεντικά για να στερεώσουν τη θέση τους

φρόντισαν πρώτα απ' όλα να φτιάξουν δικό τους στρατό από μισθοφόρους κι αστυνομία για να εξοντώσουν αυτούς που τους ανέβασαν στην εξουσία.

Γνήσια εγγόνια αυτών των αφεντικών είναι και τα σημερινά.

Αυτοί που μας λένε παχιά λόγια για την υπεράσπιση της πατρίδας, ενώ οι ίδιοι κάνουν χοντρές κομπίνες με τις πολυεθνικές, έχουν σε ελβετικές τράπεζες τα κλεμμένα τους, έχουν ξένες σημαίες στους σκυλοπνίχτες τους.

Όμως ο εχθρός δεν βρίσκεται έξω από τα σύνορα.

Είναι εδώ, στα υπουργεία, στα στρατιωτικά επιτελεία, στις διευθύνσεις των εργοστασίων, των τραπεζών, των εφημερίδων, σε κάθε διεύθυνση.

Αυτά τα τανκ που παρελαύνουν δεν είναι δικά μας.

Είναι δικά τους.

Δεν είναι για να χτυπήσουν τους ξένους.

Είναι για να χτυπήσουν εμάς.

Αυτή η πατρίδα δεν είναι δικιά μας.

Αυτοί ανακηρύζανε πατρίδα την ιδιοκτησία τους, μας μάντρωσαν στα σύνορα σα ζώα σε κλουβιά.

Αυτά τα σύνορα δεν μας αφορούν.

Αυτή η παρέλαση δεν μας αφορά.

Μια άλλη είδηση που δημοσιεύτηκε στο in.gr στις 30/08/05. Αυτή τη φορά για ένα θέμα που χρόνια τώρα είναι σημείο αντιπαράθεσης στα σχολεία των Ηνωμένων Πολιτειών. (Εδώ στην Ελλάδα της δημοκρατίας και του πολιτισμού αυτά τα θέματα τα έχουμε λυμένα με απόφαση της Ιεράς Συνόδου και των κάθε φορά Υπουργών Παιδείας)

Υστερα από ομηρικούς καυγάδες για την αποχή από το σεξ, για τους γάμους των ομοφυλοφίλων, ή για την ευθανασία, οι Αμερικανοί έχουν διχαστεί τώρα στο θέμα της διδασκαλίας του Δαρβινισμού στο Λύκειο. Παρόλο που τόσο οι επιστήμονες όσο και μεγάλο μέρος των μέσων ενημέρωσης έχουν επισημάνει ότι πραγματικό θέμα δεν υπάρχει, η συζήτηση συνεχίζεται.

Το ζήτημα έλαβε τόσο μεγάλες διαστάσεις, ώστε έκρινε σκόπιμο να παρέμβει ακόμη και ο Τζορτζ Μπους. Στις αρχές του μήνα, ο Αμερικανός πρόεδρος εξέφρασε την άποψη ότι η παρουσίαση των διαφόρων σχολών σκέψης αποτελεί μέρος της εκπαίδευσης.

Η δήλωση αυτή ενίσχυσε το στρατόπεδο των αντιπάλων του Δαρβινισμού, που υποστηρίζουν την άποψη του «ευφυούς σχεδιασμού» (Intelligent Design, ID) και διατείνονται ότι οι μαθητές πρέπει να ενημερώνονται για τα υποτιθέμενα κενά στη θεωρία της Εξέλιξης.

Ακόμη και κεντρικοί όπως ο ρεπουμπλικανός γεροϋσικής Τζον ΜακΚέιν, που ελπίζει να αποτελέσει τον διάδοχο του Μπους, έχουν υποκύψει στις πιέσεις των χριστιανών φονταμενταλιστών. Την περασμένη εβδομάδα, ο ΜακΚέιν ισχυρίστηκε ότι στο μάθημα βιολογίας πρέπει να διδάσκονται όλες οι απόψεις για την προέλευση της ζωής.

Η συζήτηση δεν είναι καινούργια. Το 1925, υπενθυμίζει ο ανταποκριτής της Liberation στην Ουάσινγκτον, η Αμερική είχε παθιαστεί με τη «δίκη του πιθήκου». Ένας νεαρός καθηγητής των φυσικών επιστημών, ο Τζον Σκόουπς, είχε τότε παραβιάσει το νόμο του Τενεσί που απαγόρευε τη διδασκαλία των νόμων της Εξέλιξης. Ο καθηγητής καταδικάστηκε σε πρόστιμο, αλλά η αμερικανική κοινή γνώμη τάχθηκε με το μέρος του.

Σήμερα, οι χριστιανοί φονταμενταλιστές αποφεύγουν να μιλούν για τον Αδάμ και την Εύα, ή ακόμη και για το

Θεό. Η προσέγγισή τους έχει «επιστημονική» χροιά: η θεωρία της φυσικής επιλογής, λένε, δεν μπορεί να εξηγήσει την πολυπλοκότητα της ζωής.

Το πιθανότερο, λοιπόν, είναι να σχεδιάσε τη ζωή κάποια ανώτερη δύναμη, εξωγήινη ή ιερή. Η νέα Βίβλος των φονταμενταλιστών λέγεται «Άνθρωποι και Πάντα» (Of Panda and People), και γράφτηκε από τους Πέρσιβαλ Ντέιβις και Ντιν Κένιον.

Ένα ίδρυμα με έδρα το Σιάτλ, που λέγεται Discovery Institute και χρηματοδοτείται τόσο από τη χριστιανική Δεξιά όσο και από μη θρησκευτικά ιδρύματα, όπως εκείνο του Μπιλ Γκέιτς, προσπαθεί να εκλαϊκεύσει το πρόβλημα ώστε να προσελκύσει όσο το δυνατόν περισσότερους οπαδούς. Για τον σκοπό αυτό, χρηματοδοτεί έρευνες, εκδίδει βιβλία, γυρίζει ντοκιμαντέρ.

Οι οπαδοί του «ευφυούς σχεδιασμού» επιείρονται έτσι για το «ανοιχτό τους επιστημονικό πνεύμα». Δεν απαιτούν την αποβολή του Δαρβίνου από τα σχολεία, αλλά την ισότιμη διδασκαλία της δικής τους θεωρίας. Στο κάτω-κάτω, οι περισσότεροι Αμερικανοί πιστεύουν ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον Θεό...

Η εκστρατεία των φονταμενταλιστών έχει ήδη αποδώσει καρπούς. Στο Ντόβερ της Πενσυλβάνια, οι εκπαιδευτικές αρχές αποφάσισαν φέτος να διαβαστεί στους μαθητές την πρώτη μέρα του μαθήματος βιολογίας το εξής κείμενο: «Ο ευφυής σχεδιασμός αποτελεί μια εξήγηση για την προέλευση της ζωής που διαφέρει από τις θεωρίες του Δαρβίνου. Οι μαθητές που θέλουν να μάθουν περισσότερα για το θέμα αυτό μπορούν να προμηθευτούν το βιβλίο Άνθρωποι και Πάντα».

Οι αντίπαλοι του Δαρβίνου προτίθενται τώρα να επεκτείνουν τον αγώνα τους σε όλη τη χώρα και ελπίζουν ότι θα καταγάγουν την πρώτη μεγάλη τους νίκη στο Κάνσας. Οι τοπικές εκπαιδευτικές αρχές, που πρόσκεινται στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, εξετάζουν το ενδεχόμενο να περιλάβουν από φέτος τον «ευφυή σχεδιασμό» στη διδακτέα ύλη.

Η συζήτηση στην πολιτεία αυτή έχει φουντώσει εδώ και μήνες. Στο Όρεγκον, ένας φοιτητής της φυσικής, ο Μπόμπι Χέντερσον, αποφάσισε να πολεμήσει τους οπαδούς του «ευφυούς σχεδιασμού» με τα δικά τους όπλα. Με επιστολή του προς το εκπαιδευτικό συμβούλιο του Κάνσας, ζητά να διδάσκονται στους μαθητές όχι μόνο η θεωρία της εξέλιξης και ο «ευφυής σχεδιασμός», αλλά και η θεωρία του «πασταφαριανισμού», σύμφωνα με την οποία ο κόσμος δημιουργήθηκε από ένα ιπτάμενο τέρας φτιαγμένο από μακαρόνια!

Η πρωτοβουλία του βρήκε μιμητές: τον τελευταίο καιρό, το εκπαιδευτικό συμβούλιο βομβαρδίζεται από e-mail πασταφαριανιστών.

Για τη γραφή, αντιγραφή
ανατύπωση και διανομή
Σαπρικής Χρίστους

Πλίνθοι και κέραμοι on line
στο www.xsap.gr

